

M. 15117: 1.

FOLKLIVSARKIVET

Institutionen för folklivsforskning
vid Lunds universitet

(översätt. 1 sida)

Holland

uppt. år 1952

Svar på Lll F 85 rör. hästhöft och hästslakt m. m

s. 1.

Leiden 21^{an} de junio 1952^a

Al: La etnologia arkivo, la Universitato de Lund,
Pringatan 8, Lund, Svedujo.

Respondo pri la Ĉevalviano kaj bricado de Ĉevaloj.

1. La opinio pri ĉevalviano hiel multo en nia urbo estis antaŭe ion malfavora. Kvankam la ĉevaloj ekz. antaŭ 50 jaroj estis tre malmultkosta, malmultaj personoj manĝis ĝin.

Kuntempe la prezo estas ĉirkaŭ $\frac{2}{3}$ (du trionoj) de la prezo, kiu oni pagas por bovaĵo, sed ĝenerale la publiko ne tion malsatas ĝin. La malaltaj klasoj ^{manĝas} ~~stpas~~ la ĉevalvianon, ĉu frumitan, ĉu kiel biftstekon.

2. Antaŭe la ĉevalbucisto estis malpli respektata ol aliaj bucistoj. Oni nomis lin „senfeligisto“. En la trinkejoj oni havis apartan trinkeglason senpedan por ili.

Kuntempe ili egalatoras, kaj certe oni ne plu malrespektas lin.

3. En la komunuma bucĉejo en Leiden estas speciala persono, kiu senkonaciigas la ĉevalojn, sed la postan bucadon faras la kutimaj bucistoj. La venia ne havas specialan nomon kaj estas bone akceptata.

4. La maldigado okazis nur en la komunuma bucĉejo. La ĉevalo estas svenigata per aparato de la sub 3 monita persono. Poste bucisto tranĉas la kolon, post kiam la besto mortas pro sangoperdo.

Hundoj kaj katoj ne estas bucataj en nia lando. Se necese, ekz. danĝera hundo, tiam necesas ŝriba akto de bestkuracisto.

Malnova diraĵo estas: „Pri estas manĝinta ĉevalaĵo“ pri persono, kiu estas ege moviĝema, malviciata kaj ĝena.

Albertine.
Mr. van de Kreeke
de Raat de Kanterstraat 29
Leiden, Nederlando
(Bir. del. de U.S.A.)

Svar ang. hästkött och slaktning av hästar.

1. Inställningen till hästkött som födoämne var förr något misstroende. Fastän hästköttet t.ex. för 50 år sedan var mycket billigt, var det få människor som åt det.
Numera är priset omkring 2/3 av det man får ge för oxkött, men i allmänhet tycker man ej så illa om det. De lägre klasserna äter hästköttet, rökt eller som biff.
2. Förr var hästslaktaren mindre respekterad än andra slaktare. Man kallade honom för "skinnflåare". På barerna hade man ett särskilt dricksglas utan fot för dem.
Numera har de samma värde som andra, och säkerligen ringaktar man dem ej längre.
3. På det kommunala slakthuset i Leiden finns en särskild person som bedövar hästarna, men den följande slaktningen utföres av vanliga slaktare. Den förstnämnde har inget speciellt namn och mottages väl.
4. Dödandet ägde endast rum på det kommunala slakthuset. Hästen bringades i sanslöst tillstånd medelst en apparat av den under 3 omnämnda personen. Därefter skär en slaktare ett snitt i halsen, varpå djuret dör av blodförlust.

Hundar och katter slaktas ej i vårt land. Om det blir nödvändigt, t.ex. en farlig hund, så måste man skaffa skriftligt intyg av veterinär.

Ett gammalt talesätt är: "Han har ätit hästkött" om en person som har mycket svårt att sitta stilla, orolig och brydd.

Diarré

M. van de KREEKE